

ARJAN DWARSHUIS

ILLUSTRATIES MARIEKE TEN BERGE

RONNIE
DE ROERDOMP

SLAAT ZIJN VLEUGELS UIT

LUITINGH-SIJTHOFF

Voor mijn lieve Evi,
papa

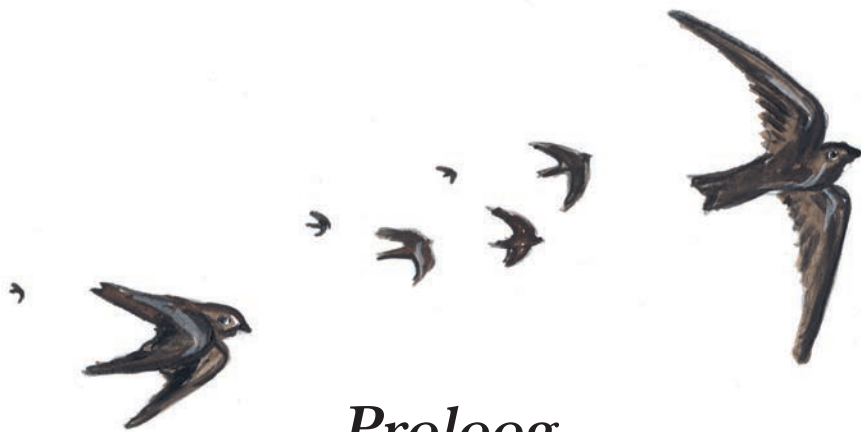
G Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van Van Grunsven Creative Management, zie ook www.vangrunsvencm.com

Tekst © 2025 Arjan Dwarshuis
Illustraties © 2025 Marieke ten Berge
Uitgave van uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Omslagontwerp Nanja Toebak
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 210 5108 6
ISBN 978 90 210 5109 3 (e-book)
ISBN 283/223

www.arjandwarshuis.com
www.marieketenberge.nl
www.lsuitgeverij.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Proloog

Het was hoogzomer, net voor de start van de zomervakantie, en Nederland ging gebukt onder een hittegolf. Ook in Lisdoddedorp vielen de mussen van het dak. In de ochtend was het buiten nog wel uit te houden, maar op het heetst van de dag voelde het meer als tropisch Afrika dan als een Hollandse polder. Het was nauwelijks voor te stellen dat het afgelopen kerst nog Siberisch koud was. Toen maakten de Lisdoddenaars nog sneeuwpoppen en hielden ze sneeuwballengevechten op straat, nu waren ze puffend op zoek naar verkoeling en schaduw. Al dagenlang klaagden ze over de hitte, behalve de ijscoman op het dorpsplein, die een recordomzet draaide.

Suus fietste in korte broek en t-shirt door de polder. Ze droeg een pet tegen de felle zon en had zich goed ingesmeerd. Om haar nek bungelde een verrekijker. Ze was onderweg naar het Mondige Moeras. In haar fietstas zat een zakje Hollandse nieuwe dat ze zojuist bij de haringkraam in Leliedorp had gehaald. Die vette vis was niet voor haarzelf bedoeld, maar voor haar beste vriend.

Een halfjaar geleden werd haar leven op z'n kop gezet. Toen ze tijdens het schaatsen in het Mondige Moeras door het ijs zakte en dreigde te verdrinken, werd ze gered door een roerdomp, een schuwe

moerasvogel die ze tot op dat moment nog nooit had gezien. Hij kon praten en bleek een zeventiende-eeuwse kasteelheer die door een heks in een vogel was veranderd. Hij werd nooit ouder en leidde al meer dan vierhonderd jaar een eenzaam bestaan in het moeras. Al snel na deze eerste ontmoeting werden Ronnie, want zo heette de roerdomp, en Suus vrienden. Eindelijk had hij weer iemand om mee te praten. Maar de laatste weken had Suus niets meer van Ronnie vernomen. Talloze keren was ze na school en in de weekenden naar het Mondige Moeras gefietst. Ze had zijn naam geroepen en de rietkragen afgespeurd met haar kijker. Maar van haar vriend ontbrak elk spoor. Ze maakte zich zorgen. Was hij gevlucht voor de middelbare scholieren die hier elke middag kwamen zwemmen? Of erger nog: was hij door een hond gepakt? Met een klein hoempje – het scheepstoeterachtige geluid dat roerdampen maken, wordt ook wel hoempen genoemd – had ze al genoeg genomen, zolang ze maar wist dat hij oké was.

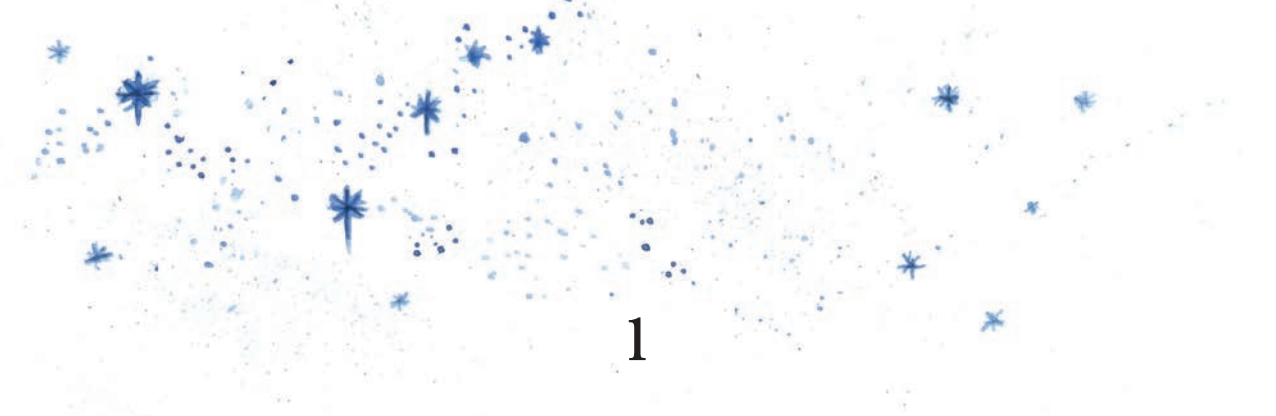
Suus miste niet alleen Ronnie, maar ook oma Loek. Het was alweer bijna twee maanden geleden dat haar oma was gestorven. Ze miste haar verhalen over vroeger en hun gesprekken over vogels. Voor haar was oma Loek niet alleen een oma geweest, maar ook een maatje. Op school was er niemand met wie ze over vogels kon praten, behalve juf Sally dan, maar dat was toch anders. Haar klasgenootjes hadden meer interesse in hun telefoon. Suus ging liever naar buiten, om te genieten van de natuur. Ze vond het prima om alleen op pad te gaan, maar het was nog leuker geweest als er een leeftijdsgenootje was geweest met wie ze haar interesse kon delen. Steeds vaker voelde ze zich een beetje eenzaam.

Ondertussen was er een licht briesje opgestoken waardoor het iets beter uit te houden was op de fiets. Er was voor het einde van de middag zelfs een buitje voorspeld. Die neerslag was hard nodig, want er stond bijna geen water meer in de slootjes, en de weilanden in de Plasdrasregio begonnen langzaam geel te kleuren. De weidevogels waren met hun uitgevlogen jongen vertrokken naar het Adelaarsmoeras, waar nog wel genoeg water en voedsel te vinden was. Daardoor was het stil in de polder. Onderweg zag Suus alleen een buizerd en een bende zwarte kraaien, die naar insecten pikte in een pas gemaaid weiland.

Ze parkeerde haar fiets tegen het hek en liep over het vlonderpad naar de Grote Plas. De bomen zorgden voor schaduw, waardoor het hier een stuk aangenamer was dan in de polder. Toch was het ook hier stil. Het broedseizoen zat erop en dus hielden de meeste vogels hun snavel. Suus hoorde alleen het getjirp van sprinkhanen en het zachte geruis van blaadjes in de wind.

Het water in de Grote Plas stond inmiddels zo laag dat er langs de rietkragen slikrandjes bloot waren gevallen. Er stapten waterhoentjes door de modder en verderop stond een blauwe reiger als een levend standbeeld in het water te turen. Suus haalde de haring tevoorschijn en liet hem tussen haar duim en wijsvinger aan zijn staart bungelen. Zo hard als ze kon riep ze: ‘Roooooooonie!’ Maar ze kreeg geen antwoord. Ze bleef zijn naam roepen tot ze er schor van werd en gaf het toen op. Teleurgesteld gooide ze de haring naar de reiger, die de onverwachte traktatie dankbaar naar binnen schrokte.

1

Een nachtelijk weerzien

Suus en haar ouders hadden de hele avond in de tuin gezeten. Ze hadden gebarbecued, Kolonisten gespeeld en liters ijslimonade gedronken. Toen het donker werd staken ze de kaarsjes op de tuintafel aan en haalden herinneringen op aan oma Loek. Suus mocht extra lang opblijven omdat de zomervakantie was begonnen.

Over een dikke week zou ze met haar ouders in het oude kampeerbusje van oma Loek van Nederland naar Portugal rijden, om daar de vogeltrek te bekijken. Suus keek erg uit naar de vakantie, al maakte ze zich zorgen om Ronnie. Hopelijk zou hij voor die tijd nog een teken van leven geven, zodat ze met een gerust hart kon vertrekken. Ze zouden langs de Belgische en Franse kust naar het zuiden rijden en in totaal een maand onderweg zijn. Haar moeder was al een paar dagen bezig met spullen pakken en proviand inslaan, zoals potten pindakaas en chocovlokken – het lievelingsbeleg van Suus' vader –, want volgens haar kon je die in de buitenlandse supermarkten nergens vinden.

Pas tegen middernacht ging Suus naar bed. Maar ondanks de vermoeidheid kon ze niet slapen. Ze had het warm en er zoemde een mug door haar kamer. Ook moest ze de hele tijd aan Ronnie denken.

Na lang woelen en piekeren viel ze eindelijk in slaap. Ze droomde over Ronnie. Hij vloog hoog door de nachtelijke hemel. Om hem heen fonkelden ontelbare sterren en beneden hem was alleen maar duisternis. Suus vloog op een bezemsteel naast hem, haar zwarte jurk wapperde in de wind. Ze riep hem, maar hij leek haar niet te horen. Met diepe vleugelslagen zette hij koers naar een bestemming aan de horizon. Ineens vouwde hij zijn vleugels langs zijn lichaam en dook hij als een torpedo omlaag, de duisternis in. Ze klemde haar vingers om haar bezemsteel, dook achter hem aan en schreeuwde: ‘Ronnie, wacht!’ Het lukte haar nauwelijks om hem bij te houden. Net toen ze hem uit het oog dreigde te verliezen, keek hij ineens om. Hij opende zijn snavel en hoempte: ‘Help, Suus!’

Ze schrok wakker. Wat was dat voor nare droom? Op dat moment werd haar aandacht getrokken door een misthoornachtig geluid. Ze ging rechtop in bed zitten en spitste haar oren. Had ze het goed gehoord of verbeelde ze het zich? Toen hoorde ze het weer, het typische gehoemp van een roerdomp, vanuit de oude eik van de burens. ‘Ronnie!’

‘Hoempf,’ verzuchtte de roerdomp, terwijl hij neerstreek in haar raamkozijn.

Ze sprong uit bed, rende op hem af en sloeg haar armen om hem heen. ‘Wat ben ik blij om je te zien,’ zei ze, terwijl ze haar wang tegen zijn borst drukte. Ze was alweer bijna vergeten hoe fluweelzacht zijn veren aanvoelden.

‘Ha die Suus,’ zei Ronnie.

‘Waar was je al die tijd?’ vroeg ze. ‘Ik maakte me zorgen.’

‘Hoe bedoel je, al die tijd?’ vroeg hij verbaasd. ‘We hebben elkaar pas nog gezien, toch?’

Haar mond zakte open. ‘Je hebt wekenlang niets van je laten horen!’

‘Oef, het spijt me,’ zei hij. ‘Als je meer dan vier eeuwen oud bent, verlies je af en toe het besef van tijd.’

‘Het geeft niet,’ zei ze, allang blij dat hij er weer was. ‘Hoe gaat het met je?’

De roerdomp liet zijn kop hangen en moest even slikken. ‘Niet goed, helaas. Er is namelijk iets vreselijks gebeurd.’

‘Wat dan?’ vroeg ze ongerust.

‘Dat is een lang verhaal,’ antwoordde hij.

Ze ging tegenover hem op de vensterbank zitten. ‘Begin maar bij het begin.’

Ronnie begon te vertellen. ‘Vlak na de nacht van de bloedmaan, toen we de spreuk die mij in een vogel had veranderd probeerden op te heffen, voelde ik ineens de onverklaarbare drang om naar het Adelaarsmoeras te vliegen. Alsof ik werd geroepen door een stemmetje dat alleen ik kon horen.’

Suus dacht terug aan die ene nacht weken geleden. Een bloedmaan komt maar eens in de zoveel jaar voor. De maan is dan volledig verduisterd en kleurt bloedrood. Ze had ontdekt dat alleen tijdens een bloedmaan de spreuk ongedaan gemaakt kon worden. Maar net toen ze de eerste woorden wilde uitspreken, besloot Ronnie ineens dat hij toch liever een roerdomp bleef.

Suus keek hem verbaasd aan. ‘Maar je wilde toch nooit meer naar

het Adelaarsmoeras teruggaan?’ Ze moest denken aan die keer dat hij een pak slaag kreeg van die razende mannetjesroerdomp, toen ze op zoek waren naar een roerdompe.

‘Dat wilde ik ook niet,’ antwoordde hij. ‘Maar toch vloog ik die kant op. Ik landde in het riet en zette het op een hoempen, en nog diezelfde nacht ontmoette ik de liefde van mijn leven.’

‘Wat? Heb je eindelijk een roerdompe gevonden?’

‘Dat kun je wel zeggen, ja.’

‘Hoe heet ze?’ vroeg Suus.

‘Ik heb geen idee,’ antwoordde hij. ‘Zij begreep de mensentaal niet en zoals je weet kan ik geen vogels verstaan.’

‘Maar hoe praatten jullie dan met elkaar?’

‘Niet,’ antwoordde hij. ‘We zeiden niks tegen elkaar en toch hadden we een enorme klik. Sinds onze eerste ontmoeting zijn we onafscheidelijk geweest.’

‘Dat verklaart waarom je al die tijd nergens te bekennen was,’ zei ze. ‘Je was met je hoofd in de wolken.’

Hij knikte. ‘Dagenlang vlogen we achter elkaar aan en dansten we om elkaar heen. We staarden urenlang in elkaars ogen en liepen zo vaak als we konden het riet in om te...’

Hij onderbrak zijn verhaal en keek even verlegen naar de grond, terwijl hij met zijn lange tenen aan het gordijn plukte.

‘Ze bouwde een nest in een brede rietkraag,’ ging hij verder. ‘En legde daar de vier mooiste eitjes in die ik ooit heb gezien.’

‘Dus je werd vader!’ riep Suus uit.

Hij knikte. ‘Ze wilde tijdens het broeden vooral alleen gelaten

worden, maar ik kon het niet laten om af en toe te kijken of alles goed ging. Ook ging ik andere mannetjesroerdompen te lijf als ze te dicht in haar buurt kwamen.'

'Zelfs die bullebak van wie je een pak slaag had gekregen?' vroeg Suus.

'Zelfs hij,' antwoordde Ronnie. 'Ik had ineens krachten waarvan ik niet wist dat ik ze in me had.'

'Maar als dit allemaal al een tijd geleden gebeurd is, zul je ondertussen wel papa zijn,' zei ze uitgelaten. 'Wanneer mag ik je vriendin en je kinderen ontmoeten?'

'Ik vrees dat dat nooit zal gebeuren,' zei Ronnie met een brok in zijn keel. 'Want toen ik op een dag na een ochtendje vissen terugkeerde bij het nest, lagen er overal kapotte eierschalen en was mijn geliefde spoorloos verdwenen.'

Zijn stem trilde van verdriet. Suus sloeg haar armen om hem heen. Een tijd lang zaten ze zo, terwijl hij zijn snavel op haar schouder liet rusten en zij haar best deed om niet te huilen. Toen vroeg ze: 'Heb je enig idee wat er is gebeurd?'

'Ik denk dat ze zijn belaagd door een vos,' antwoordde hij. 'Want vlak bij het nest vond ik een verse pootafdruk in de modder.'

'En lagen er ook overal veren?' vroeg ze.

'Nee, buiten die eierschalen lag er niets.'

Suus dacht een tijdje na. 'Dan is er misschien een kans dat ze nog leeft,' zei ze toen.

'Waarom denk je dat?' vroeg hij. 'Ik heb haar nog dagenlang gezocht en ik heb eindeloos in het riet staan hoempen, in de hoop dat

ze me zou horen, maar het leek wel alsof ze van de aardbodem was verdwenen.'

'Toch wil dat niet zeggen dat ze dood is,' zei Suus, hardop nadenkend. 'Want ik heb ooit een vos een gans zien pakken en toen lagen er overal afgebeten veren.'

Ronnie keek haar vragend aan. 'En wat wil je daarmee zeggen?'

'Als jouw vriendin door die vos was gepakt, hadden er ook veren moeten liggen.'

'Denk je dat echt?' Er klonk een sprankje hoop in Ronnies stem.

Suus knikte.

'Stel dat je gelijk hebt,' zei hij, 'hoe komen we er dan ooit achter waar ze gebleven is?'

Suus dacht lang na en vroeg toen: 'Heeft ze je ooit verteld over een ander moeras dan het Adelaarsmoeras, of een plek waar ze graag kwam?'

'Helaas niet,' antwoordde hij, 'want we konden dus niet met elkaar praten.'

'O ja,' zei Suus. 'Dat is waar, natuurlijk.'

'Maar dat maakte niet uit,' zei Ronnie, en hij kreeg prompt een dromerige blik in zijn ogen, 'want we voelden elkaar perfect aan. Ze was zo anders dan al die andere roerdompes in het moeras.'

'Wat maakte haar dan zo speciaal?' vroeg Suus nieuwsgierig.

'Nou, om te beginnen was ze lief en zorgzaam,' antwoordde hij. 'En ze zag er ook nog eens goed uit, ze had mooie glanzende veren en een prachtige gele ring om haar poot. Ze droeg trouwens ook een

tuigje met een mysterieus glimmend doosje eraan. Ik had nog nooit eerder zoiets gezien.'

'Een gele ring en een tuigje met een doosje?' riep ze uit. 'Dat betekent dat ze een zender droeg!'

'Wat bedoel je daarmee?' vroeg de roerdomp.

'Dat die ring haar door een vogelonderzoeker is omgedaan,' antwoordde Suus. 'En dat doosje dus een zender is.'

Ronnie staarde haar nog steeds vragend aan.

'Met zo'n zender kunnen onderzoekers vogels overal volgen,' ging Suus verder. 'Snap je wat ik bedoel?'

'Nou, eh... nee, niet echt,' stamelde Ronnie.

'Dat betekent in ieder geval dat we haar kunnen opsporen!'

Ronnie strekte zijn nek en zette zijn kruinveren op. 'Echt waar?'

'Dat denk ik wel, ja,' zei ze. 'Maar daarvoor moet ik eerst het een en ander uitzoeken op mijn laptop. Dus nu moet je gaan, dan ga ik slapen. We zien elkaar in het Mondige Moeras zodra ik meer weet.'

'Is goed,' zei Ronnie. 'Tot dan.'

Hij sloeg zijn vleugels uit en verdween de nacht in. Suus kroop terug in bed en dacht nog lang na over alles wat ze zojuist had gehoord. Toen viel ze in een diepe, droomloze slaap.

2

Jan de roerdompman

Suus werd wakker van de stem van haar moeder.

‘Kom je ontbijten, lieverd?’ klonk het van onderaan de trap.

Suus wreef de slaap uit haar ogen en keek op de klok in haar kamer. Het was al bijna tien uur, tot zo laat had ze nog nooit geslapen. Meteen waren haar gedachten weer bij Ronnie. Ze was opgelucht dat hij ongedeerd was, maar ze had ook erg met hem te doen. Die stomme vos – als het een vos was geweest – had in één klap alles voor hem verpest. Zijn eitjes konden niet meer worden gered, maar misschien gold dat niet voor zijn geliefde. Er was een kans dat ze nog leefde. Als Suus gelijk had, kon Ronnie volgend voorjaar alsnog papa worden. Ze glimlachte bij de gedachte aan een aantal schattige, pluizige miniroerdompjes die door het riet klauterden. Maar waar was de roerdompe gebleven? Suus had één aanwijzing: ze droeg een zender. Het liefst was ze meteen achter haar laptop gedoken en op onderzoek uitgaan, maar ze moest nog even geduld hebben, want eerst gingen ze een bloemetje leggen bij het graf van oma Loek.

Na het ontbijt fietste ze met haar ouders naar de natuurbegraafplaats. Het was vandaag totaal ander weer dan de afgelopen dagen. Ineens was het een stuk frisser en het waaide flink. Voor het eerst in

lange tijd had Suus een trui aangetrokken. Voor vanavond waren er stevige regenbuien voorspeld en mogelijk zou het zelfs gaan onweren. Ze verheugde zich op dat natuurgeweld. Ze vond het geweldig om te kijken naar de bliksem en dan met ingehouden adem te wachten op de donder.

Bij de ingang van de begraafplaats werden ze begroet door de hovenier, die het hoge gras langs de oprijlaan aan het maaien was. Op de begraafplaats zelf was het rustig. Onderweg naar oma's graf zagen ze alleen een oudere dame die op een bankje in het zonnetje zat en vriendelijk naar hen glimlachte toen ze voorbijliepen. Haar moeder kneep even zachtjes in Suus' arm toen ze de boskapel passeerden waar Suus het lievelingsgedicht van haar oma had voorgedragen.

Oma's graf lag aan de voet van een reusachtige oude eik. De bloemen die ze vorige week hadden neergelegd, waren verwelkt door de hitte. Suus' vader verving ze door de verse bloemen die ze vanmorgen langs de slootrand achter hun huis hadden geplukt. Daarna stonden ze met z'n drieën een tijdje in stilte voor het graf. Suus moest terugdenken aan haar laatste momenten met oma Loek. Op oma's sterfbed kwam ze erachter dat oma Marieke was, het mysterieuze meisje met wie Ronnie lang geleden bevriend was geweest en over wie hij haar had verteld. Oma had opgebiecht dat ze afstamde van de heks die hem eeuwen geleden in een roerdomp had veranderd. Het spreukenboek dat die heks had gebruikt en dat generatie op generatie was doorgegeven in hun familie, lag nu in Suus' kast, verstopt in een doos onder een stapel vogelboeken.

Uiteindelijk doorbrak haar moeder de stilte. ‘Tot ziens, lieve mams,’ zei ze. ‘Geniet maar van je rust.’

Nadat ook Suus en haar vader iets liefs hadden gezegd, liepen ze terug naar hun fietsen.

Na een uitgebreide lunch in de tuin had Suus eindelijk tijd om op onderzoek uit te gaan. Ze ging naar haar kamer en klapte haar laptop open. Op ChatGPT typte ze in: zenderonderzoek roerdompen. Er verschenen maar een paar zoekresultaten waarin die beide woorden terugkwamen. Kennelijk werd er weinig onderzoek met zenders naar roerdompen gedaan. Dat verbaasde haar niets, want hoe moest je ooit een roerdomp vangen en die een zender omdoen? Een van de zoekresultaten trok direct haar aandacht. *De roerdompen van het Adelaarsmoeras*. Het was een artikel van ene Jan van Ilp, een moerasvogelonderzoeker die al meer dan twintig jaar roerdompen bestudeerde. De afgelopen jaren had hij in het Adelaarsmoeras een paar roerdompes gevangen door een vangkooi over hun nesten te plaatsen wanneer ze even niet op hun nest zaten. Kennelijk wilden die vogels zó graag terugkeren naar hun eieren dat ze even later doodleuk de kooi in wandelden, waarna Van Ilp de val liet dichtklappen. Wat een domme beesten, dacht Suus. De gevangen roerdompes werden vervolgens van een ring en een tuigje met een gps-zender voorzien en zo snel mogelijk weer vrijgelaten, zodat ze verder konden gaan met broeden. Vanaf dat moment kon Van Ilp die vogels overal vanachter zijn computer volgen.

Bij het artikel stond nergens een e-mailadres of telefoonnummer

vermeld, dus besloot ze Vincent te bellen. Sinds hun eerste ontmoeting bij de koereiger afgelopen voorjaar waren ze bevriend geraakt en gingen ze af en toe samen vogels kijken. Als iemand die Jan kende, was Vincent het wel, want hij kende iedere vogelaar die ooit een voet had gezet in de Plasdrasregio.

‘Als dat de beste vogelaar van Lisdoddedorp niet is,’ bromde een lage stem aan de andere kant van de lijn.

‘Hoi, Vincent,’ antwoordde Suus. ‘Hoe gaat-ie?’

‘Meer dan uitstekend,’ antwoordde hij. ‘Ik ben momenteel aan het kamperen in Zuid-Limburg en vanmorgen zag ik voor het eerst in mijn leven een waterspreeuw.’

‘Wauw, dat is een van mijn droomsoorten,’ zei ze.

‘Maak je geen zorgen,’ zei hij. ‘Met jouw talent voor het ontdekken van zeldzame vogels kom jij die vast nog wel een keer ergens tegen.’

‘Ik hoop het,’ zei Suus. ‘Maar even heel iets anders. Ken jij ene Jan van Ilp?’

‘Maar natuurlijk ken ik Jan de roerdompman,’ antwoordde Vincent opgewekt. ‘Die man is een levende legende. Waarom ben je naar hem op zoek?’

‘Nou, ik heb in het Adelaarsmoeras een roerdomp met een ring en een zender gezien,’ loog ze. ‘Dus ik was benieuwd of hij me meer over die vogel kon vertellen.’

‘Natuurlijk heb jij weer een roerdomp met een zender gezien,’ bromde Vincent. ‘Dat is mij in meer dan veertig jaar tijd nog nooit gelukt.’

‘Het spijt me,’ zei ze.

‘Het is niet erg,’ zei hij. ‘Ik ben nou eenmaal een kippige oude bok en jij bent de Lionel Mussie van de Plasdrasregio.’

Ze moest grinniken om die bijnaam, die had zo in de *Donald Duck* kunnen staan.

‘Maar terugkomend op Jan... Je hebt je voorwerk duidelijk al gedaan,’ zei Vincent. ‘Want als iemand je iets over die roerdomp kan vertellen, is hij het wel. Als het goed is, heb ik zijn mailadres nog wel ergens, dat zal ik je zo sturen.’

‘Dank, Vincent,’ zei Suus. ‘En veel plezier daar.’

‘Aju, Lionel Mussie, dat gaat zeker lukken!’

Een paar minuten later kreeg Suus een berichtje van Vincent. botaaurus@gmail.com, luidde het mailadres van Van Ilp. Ze glimlachte. *Botaaurus* was de Latijnse benaming voor roerdomp, dat had ze toevallig laatst nog in haar vogelboek gelezen. Ze begon meteen te typen:

Beste meneer Van Ilp,

Een tijdje terug zag ik in het Adelaarsmoeras een roerdomp met een gele kleurring en een zender. Na de zomervakantie wilde ik mijn spreekbeurt over roerdompen houden en ik hoopte dat u mij meer kon vertellen over die vogel. Mijn vogelvriend Vincent vertelde me namelijk dat u alles weet van roerdompen. Hopelijk kunt u mij helpen.

Groetjes,

Suus

Ze las de mail nog één keer door en klikte toen op Verzenden. Even later begon het in de verte te rommelen. Vanachter haar slaapkamer-
raam zag Suus hoe dreigende onweerswolken zich samenpakten en de
lucht donker kleurden. Even later spleet een bliksemschicht de hemel
boven Lisdoddedorp in tweeën en volgde de eerste krakende donder-
slag.

